

บทนำ

นี่คือยุคสมัยแห่งสงครามอันยืดเยื้อ และไม่มีวันแว่วว่าสันติจะมาเยือน
เมื่อใด

แคว้นเหนือและแคว้นใต้พรมแดนติดกัน มีแม่น้ำดาวคล้อยก้นกลาง
ทิศตะวันออกเป็นมหาสมุทรอันเว้งว่าง ทิศตะวันตกมีเขาสูงเสียดเมฆ
ตั้งตระหง่านรวมยี่สิบสามลูก ยอดดอยมีหิมะปกคลุมตลอดปี

เมืองหลวงของแคว้นเหนือมีชื่อว่าหลงเจิง...เมืองมังกร ปกครองโดย
กษัตริย์หญิง ผืนดินของแคว้นเหนือแสนกันดาร ภูมิอากาศก็ทารุณ อาชีพ
หลักของราษฎรคือการปศุสัตว์ ทั้งชายหญิงแก่เด็กล้วนแต่เก่งกล้าในเชิงรบ

เมืองหลวงของแคว้นใต้มีชื่อว่าเฟิงเจิง...เมืองหงส์ กษัตริย์แคว้นใต้
ไร้สามารถ อำนาจบริหารจึงผูกขาดอยู่ในมือขุนนางฝ่ายบุ๋น ขุนนางฝ่ายบู๊
ก็เสนอทั้งการ การปกครองล้มเหลวฟอนพะ กระนั้นเนื่องด้วยภูมิอากาศ
อบอุ่นและผืนดินอุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การเกษตร แคว้นใต้จึงอุดมสมบูรณ์

• สุจริตกสิณแดน

แม่ในยามรบทัพจับศึกก็ยังคงความรุ่งเรืองอยู่ดังเดิม

สงครามครั้งนี้ค่อยๆ ลุกกลามจากการปะทะย่อยๆ มาเป็นการรบเต็มรูปแบบ สองฝ่ายต่างทุ่มเทกำลังทรัพย์ กำลังไพร่พลไปมหาศาล ไม่เว้นแม้แต่ชีวิตคน...

เดี๋ยวรบเดี๋ยวหยุด เดี่ยวหยุดเดี๋ยวรบ รบๆ หยุดๆ ยืดเยื้อเช่นนั้นมากกว่าหนึ่งร้อยปี

ไฟแค้นที่ลุ่่มทับกลายสภาพเป็นปมปัญหาซับซ้อนที่ยังจากลิกจนไม่อาจคลี่คลาย...

7

วันนั้นหิมะเริ่มซาลงแล้ว ดวงอาทิตย์อวดโฉมอย่างหาได้ยากยิ่ง
แสงอาทิตย์กลางฤดูหิมันต์อันล้ำค่า นำพาความอบอุ่นมาให้ แสงแดด
สาดส่องผ่านบานหน้าต่างฉลุลายเข้ามาภายในห้อง สาวใช้ในชุดเรียบง่าย
ประคองอารมณ์เนื้อดีที่ปักกลดลายงดงามหลากหลายแบบเข้ามา บางครา
ก็กระซิบคุยกันด้วยสีหน้าร้อร่น

ชุดสีเขียวอ่อนนํ้ากลายเป็นจิววี่* ชุดสีควันนํ้ากลายเป็นฝากสาร** ชุดสีเหลือง
ส้มลายตารางหมาก ชุดสีแดงเลือดหมูลายเหินเมฆ ชุดแดงขาดขลิบทอง
อารมณ์งดงามหรูหราจะพรรณนาชุดแล้วชุดเล่าถูกนำมาผลัดเปลี่ยนให้
กับหญิงสาวผู้มีรูปโฉมเลิศล้ำ กิริยาสงบเสงี่ยมที่ยืนอยู่กลางห้อง

* จิววี่ หรือ *Cornus officinalis* เป็นไม้พุ่มดอกสีเหลือง โดยทั่วไปรู้จักในชื่อ Japanese cornel dogwood ในสมัยโบราณ
ชาวจีนเชื่อว่าเป็นพืชที่สามารถขับไล่สิ่งชั่วร้ายได้ จึงพกดัดตัวแทนยันต์คุ้มภัย

** ฝ้าปักลายฝากสาร (ซินชีวี่) มักเป็นภาพนกย้ายถิ่นทางยาวคล้ายนกนางแอ่นซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการทวนคืนกลับ
ถิ่นฐาน จึงเป็นที่มาของชื่อลายที่แฝงแฝงความนัยไว้ในผืนผ้า

เปลี่ยนกลับไปกลับมาอยู่นาน ในที่สุดบรรดาสาวใช้ก็เลือกชุดสีแดง
ชาดขลิบทองให้นางพร้อมทั้งสวมถุงมือผ้าแพร รองเท้าผ้าสีอ่อน และกาง
เส้นผมที่ยาวรวมน้ำตักให้นาง ก่อนจะสวมหมวกทองฝังอัญมณีที่ประดับ
พู่ระย้าให้เป็นลำดับสุดท้าย

สาวใช้ผู้อาวุโสที่สุดถอยหลังไปส่องสามก่าวพลางมองสำรวจอย่าง
ละเอียดอีกครั้ง เมื่อมั่นใจว่าเรียบร้อยดีแล้วมีทันได้ส่งสัญญาณบอก เสียง
ตะโกนอย่างอดรนทนไม่ไหวก็ดังขึ้นด้านนอก

"เสียเวลาไปตั้งนาน แต่งตัวเรียบร้อยหรือยัง" เสียงของบุรุษดังขึ้น

สาวใช้ผู้อาวุโสตกใจ รีบหันมาสั่งการ

"รีบเชิญใต้เท้าเข้ามา!"

สาวใช้ที่อ่อนวัยกว่ารีบพยักหน้ารับคำและเร่งฝีเท้าไปที่ประตู พอเปิด
ประตูแล้วก็รีบยกบถลงอย่างนอบน้อม ไม่กล้าแม้จะเงยหน้ามอง

บุรุษรูปร่างผอมสูงในชุดขุนนางเดินมาตรงหน้าหญิงสาวผู้สวมอาภรณ์
งดงาม คิ้วสองข้างขมวดเข้าหากันขณะที่สายตาไล่มองนางตั้งแต่ศีรษะจรด
เท้าอย่างถ้วนถี่

พิจารณาได้เพียงครู่เดียวเขาก็ส่ายหน้า

"ใช้ไม่ได้ เปลี่ยนใหม่!"

บรรดาสาวใช้ต่างก้มหน้างูดสะกดกลิ่นความหวาดกังวล นี่เป็นชุดที่
แปดแล้ว แต่ท่านข้าหลวงก็ยังไม่พอใจ เห็นได้ชัดว่าให้ความสำคัญกับการ
แต่งกายของหญิงสาวผู้นี้มาก

สาวใช้ผู้อาวุโสรวบรวมความกล้าแล้วเอ่ยถามเสียงค่อย

"ข้าน้อยขอบังอาจถามว่าจุดไหนไม่เหมาะสมเจ้าคะ ได้เท้าโปรดชี้แนะ

ด้วย ข้าน้อยจะได้แก้ไขปรับปรุงให้ถูกใจ"

"ทั้งเสื้อผ้าและการแต่งตัวดูขนาดเกินไป ให้เปลี่ยนเป็นสีพื้นให้หมด
ลบเครื่องประทีนโคมทิ้งด้วย นางไม่ไขหญิงสำอางข้างแต่งตัว ไม่จำเป็นต้องพึ่งของพวกนี้" เขาสั่งอย่างละเอียดก่อนจะหมุนกายเดินออกไป ขณะก้าวข้ามธรณีประตูยังไม่ลืมหันมากำชับอีกครั้ง "ต้องเรียบง่ายแต่ดูดี
เข้าใจไหม"

"ข้าน้อยทราบแล้วเจ้าค่ะ"

"อีกอย่างรีบๆ กันด้วย อย่าให้เสียเวลาละ"

"เจ้าค่ะ"

เขาเงยหน้ามองดวงอาทิตย์ที่เริ่มเคลื่อนคล้อยไปอยู่กลางท้องนภา
ใบหน้าฉายแววร้อนใจ เขาก้มหน้าลงอีกครั้ง ดวงตาสาดประกายโหดเหี้ยม
ขณะออกคำสั่งกับสาวใช้ผู้อาวุโสด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด

"ข้าจะให้โอกาสพวกเจ้าแก้ตัวอีกครั้ง ถ้ายังแต่งได้ไม่ดีข้าจะตัดมือ
พวกเจ้าทิ้งให้หมด"

พูดจบเขาก็เดินออกไปข้างนอกและย่าเท้าไปมาอย่างกระวนกระวาย
เขาร้อนรนแล้ว

หญิงสาวในอาภรณ์ชุดงามคิด

ทว่าบรรดาสาวใช้ร้อนใจกว่า สาวใช้ผู้อาวุโสที่เปรียบเสมือนหน้าด่าน
และต้องถูกลงโทษเป็นคนแรกหากเกิดข้อผิดพลาดมีสีหน้าวิตก ใบหน้า
ซีดเผือด หวาดกลัวจนเสียงสั่นเครือ

"เร็วเข้า! ถอดเครื่องประดับออกให้หมดและแต่งให้เรียบง่ายดูดี"

บรรดาสาวใช้ไม่กล้าชักช้า รีบทำตามคำสั่งทันที เพราะรู้ดีแก่ใจว่า

หากพวกนางยังแต่งไม่ถูกใจได้เท่า พวกนางจะต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วยแน่
ท่ามกลางความโกลาหลุ่นวาย หญิงสาวผู้มีรูปโฉมงดงามยังคงมีท่าที
สบายๆ

นางมองออกไปนอกหน้าต่าง พบว่าท้องฟ้าด้านนอกมืดหม่นลง
เมฆก้อนใหญ่ขยับเคลื่อนเข้าใกล้ดวงอาทิตย์จนในที่สุกที่ดับบังแสง
อาทิตย์ไปจนหมด ความเหน็บหนาวปกคลุมรอบด้าน ยังผลให้ความอบอุ่น
เมื่อครู่สลายหายไปไม่เหลือ สายลมเริ่มพัดโชยอีกครั้งที่นอกหน้าต่าง

เวลาเที่ยงวัน เกี้ยวสองหลังที่นับวมให้ความอบอุ่นถูกหามออกจากหน้า
จวนของข้าหลวงเขตป้อมไ้และเคลื่อนผ่านถนนหนทางอันคึกคักที่มีพ่อค้า
วานิชเดินทางไปมาค้าขายอยู่เสมอ มุ่งไปยังทางเหนือของเมือง

นางนั่งอยู่ในเกี้ยวพาลงมองผู้คนที่สัญจรพลุกพล่านอยู่บนถนน
ถึงนางจะเป็นหมอยู่ในเมืองนี้มานานจนกล่าวได้ว่าเคยเหยียบย่างไป
ทั่วทุกพื้นที่ในเมืองแล้ว ไม่ว่าจะป็นถนนที่คึกคักรุ่งเรืองหรือในตรอกซอย
ที่เงียบเหงาสลับ แต่นางก็ยังอดรู้สึกถึงความเจริญรุ่งเรืองของเมืองที่
นับวันจะเพิ่มทวีขึ้นมิได้

ที่นี่เป็นเมืองหลวงของแคว้นใต้ เฟิงเฉิง...เมืองหงส์

แคว้นใต้พัวพันกับการศึกยืดเยื้อมานานปี แต่ก็ไม่ทำให้ความรุ่งโรจน์
ของเมืองเฟิงเฉิงลดน้อยลงไป โดยเฉพาะเมื่อสิบปีก่อนแคว้นใต้ยกทัพข้าม
แม่น้ำดาวคล้อยและบุกตีกองทัพของแคว้นเหนือจนแตกพ่าย ทั้งยังยึดครอง
พื้นที่ทางเหนือของแม่น้ำดาวคล้อยขึ้นไปกว่าพันลี้ ทำให้กษัตริย์หญิงของ
แคว้นเหนือต้องยอมปล่อยให้แร่ธาตุ สมุนไพร และทรัพยากรอันมีค่าต่างๆ

ที่เดิมเป็นของแคว้นเหนือตกไปเป็นของแคว้นใต้ ยังไม่รวมราษฎรของแคว้นเหนืออีกนับไม่ถ้วนที่ต้องตกเป็นเชลย

แม้การบุกตีแคว้นเหนือครานั้นจะทำให้แคว้นใต้หมดกำลังทรัพย์และกำลังไพร่พลไปมาก แต่ทรัพยากรและเชลยที่ได้กลับมาทำให้ความรุ่งเรืองของเมืองเฟื่องเจิดเพิ่มขึ้นทุกขณะ ถึงจะยังไม่มากเท่าก่อนหน้าที่จะยกทัพไปบุกตีแคว้นเหนือก็ตาม

เพียงแต่ก่อนสงครามครานั้นขุนนางชั้นสูงยังสามารถเสพสุหาความสำเร็จสำราญและกินอยู่อย่างฟุ่มเฟือยได้

ทว่าบัดนี้ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไป

ไม่ว่าจะเป็นขุนนางชั้นสูง พ่อค้าวานิช หรือสามัญชนทั่วไปล้วนต้องยึดหลักประหยัดมัธยัสถ์อย่างเคร่งครัด การกระทำที่ฟุ่มเฟือยทุกอย่างเป็นสิ่งต้องห้าม แม้แต่พวกขุนนางชั้นสูงยังต้องหาความสุขความสำราญอย่างหลบๆ ซ่อนๆ ไม่กล้ากระทำโจ่งแจ้งเหมือนเมื่อก่อน

เกี่ยวอุ้นแสนสบายถูกห้ามมายังคฤหาสน์หลังงามที่ตั้งอยู่ทางเหนือของเมือง กำแพงรอบคฤหาสน์หลังนี้ทาสีแดง ส่วนหลังคามุงกระเบื้องสีดำ

คฤหาสน์หลังนี้ไม่เพียงกินอาณาบริเวณกว้างขวาง แต่ยังมีใหญ่โอ่อ่า กำแพงสีแดงที่สูงและหนาดูกว้างแครง มีทวารยามรักษาความปลอดภัยอยู่ทั้งด้านนอกด้านใน มองปราดเดียวก็รู้ว่าไม่ใช่จวนขุนนางธรรมดาทั่วไป

แม้อากาศกลางฤดูหนาวเหน็บหนาวอย่างรุนแรง แต่นอกคฤหาสน์กลับมีขุนนางมากมายยืนรออย่างสงบท่ามกลางลมหนาวและหิมะโปรยปราย ต่อเมื่อถูกเรียกตัวจึงกล้าเหยียบย่างเข้าไปภายในคฤหาสน์

ข้าหลวงเขตป้อโหล่งจากเกี่ยวก่อน จากนั้นจึงเดินไปหยุดอยู่ข้างเกี่ยว

อีกหลัง มองสาวใช้ประคองหญิงสาวที่มีชุดคลุมยาวคลุมทั้งศีรษะและร่างกายลงจากเกี้ยว

"ชุดคลุมอุ่นแล้วหรือยัง" เขาถามด้วยความรอบคอบ

สาวใช้รีบพยักหน้าหงึกหงัก

"อังกไว้กับเตาถ่านตลอดเจ้าคะ เพิ่งสวมคลุมให้แม่นางก่อนลงจากเกี้ยวนี้เอง"

"อย่าปล่อยให้นางหนาวเด็ดขาด"

"เจ้าคะ"

เขาเหลียวซ้ายแลขวาอีกครั้ง ครั้นเห็นมือเนียนนุ่มของนางเปลือยเปล่า ทำลมหนาวก็รีบถอดปกอกแขนกันหนาวของตนสวมให้มือน้อยคู่นั้นอย่างไม่หวังตนเอง

"เร็วเข้า สวมไว้กันหนาว"

หากเป็นไปได้ เขาอยากให้นางนั่งรออยู่ในเกี้ยวก่อนด้วยซ้ำ เพราะกลัวว่าลมหนาวจะทำให้นางป่วยไข้ ทว่านอกฤดูหาสน์แห่งนี้ ไม่ว่าจะเป็ฤดูสวนสันต์ คิมหันต์ สารท หรือเหมันต์ ท้องฟ้าจะมีดครึ้ม ปลอดภัยไปรุ่ง ผ่นตกลหรือหิมะโปรย เหล่าขุนนางล้วนต้องยืนเข้าแถวรอ ไม่มีใครบังอาจนั่งรอในเกี้ยว เขาย่อมไม่กล้าลองดี

เสียงดังกังวานของทหารยามดังมาจากประตูใหญ่ของคฤหาสน์สกุลกวน

"เสนาบดีกรมปกครอง เชิญ!"

เสนาบดีกรมปกครองผู้มีศีรษะขาวโพลนก้าวเข้าไปในคฤหาสน์อย่างสุชุมระมัดระวังยิ่งกว่ายามเข้าเฝ้าจักรพรรดิเสียอีก

หิมะปลิวว่อน ขุนนางก้าวเข้าไปในจวนอย่างนอบน้อมทีละคน บางคน

อยู่นาน บางคนอยู่เพียงชั่วครู่ จากนั้นก็กลับออกมาอย่างนอบน้อม เมื่อเห็นว่าแถวด้านหน้าเริ่มสั้นลงจนเกือบจะถึงคราวของตนเอง ข้าหลวงเขตป้อไห่จึงรีบหันกลับมามองหญิงสาวที่ยืนอยู่ด้านหลังราวกับต้องการดูให้แน่ใจว่าของล้ำค่ายังอยู่กับตัว

ตำแหน่งหน้าที่การงานในอนาคตของเขาขึ้นอยู่กับนางแล้ว

"เงินเสียง จำไว้ว่าถ้าไม่ถูกเรียกจะเข้าไปไม่ได้เด็ดขาด" เขาสั่ง

นางพยักหน้ารับ

"พอเข้าไปแล้ว ท่านอัครเสนาบดีถามอะไรเจ้าค่อยตอบ ห้ามพูดมากเด็ดขาด"

นางพยักหน้าอีกครั้ง

"อีกอย่างหากต่อไปท่านอัครเสนาบดีโปรดปรานเจ้า ก็อย่าลืมหาข้าเป็นคนส่งเจ้ามาที่นี้" ความประหม่าและตื่นเต้นทำให้ร่างกายเขาสั่นเล็กน้อย

"เจ้าคะ" เสียงแผ่วเบานุ่มนวลลอดออกมาจากเสื้อคลุม

เขายังอยากสั่งโน่นสั่งนี่อีก แต่ทหารยามที่ใส่เสื้อเกราะและถืออาวุธในมือขานเรียกชื่อเขาเสียก่อน

"ข้าหลวงเขตป้อไห่ เจริญ!"

"ขอรับ!"

เขารีบขานรับพลางโบกมือสั่งให้สาวใช้นำเสื่อกันลมออก ดวงหน้างดงามปรากฏต่อหน้าทุกคน

คนที่ได้เห็นดวงหน้านั้นต่างเบิกตาโตอย่างตื่นตะลึง บรรดาขุนนางที่เข้าแถวอยู่เริ่มทำลายความเงียบด้วยการวิพากษ์วิจารณ์เสียงค่อย แม้แต่ทหารยามยังตกใจเป็นอย่างมาก

สิ่งเหล่านี้ล้วนอยู่ในความคาดเดาของข้าหลวงเขตป้อไห่
เขาก้าวเข้าไปภายในคฤหาสน์ ตรงดิ่งไปยังห้องโถง และคอยดูตลอด
ว่าเงินเสียงที่อยู่ด้านหลังเดินตามเขาทันหรือไม่ กระทั่งถึงประตูห้องโถงเขา
จึงหยุด

"เจ้ารออยู่ตรงนี่ก่อน"

นางพยกหน้าอย่างอ่อนน้อมว่าง่าย

นี่เป็นห้องโถงที่ออกแบบอย่างพิเศษ เสียงของทุกคนไม่ว่าดังหรือค่อย
ล้วนสะท้อนไปยังจุดที่ถูกกำหนดไว้ ผู้ที่นั่งอยู่ตำแหน่งนั้นจะได้ยินความ
เคลื่อนไหวทุกอย่างภายในห้อง และยามที่เขาเปิดปากพูด ไม่จำเป็นต้อง
ตะโกนเสียงดังเสียงก็จะสะท้อนให้ได้ยินทั่วกัน

"ชนเผ่าทางตะวันตกเฉียงใต้ก่อการกบฏ ก่อนหน้านี้อ่าน้อยได้ส่ง
ทหารสองหมื่นนายไปปราบปราม ตอนนี้สามารถควบคุมสถานการณ์ได้แล้ว
ขอรับ"

"หัวหน้าล่ะ?"

"หนีเข้าป่า หาดูไม่พบขอรับ" เสียงที่พูดสั้นสะท้อน

"ข้าใช้เวลาเจ้าครึ่งเดือน หากคนผู้นั้นมาตัดหัวเสียบประจานให้ได้ หาก
เลยกำหนดจะเป็นเจ้าเองที่ศีรษะแยกกับร่างกาย" ผู้ออกคำสั่งกล่าวด้วย
น้ำเสียงสบายๆ

"อ่าน้อยทราบแล้ว"

ไม่รู้ด้วยเพราะลักษณะการออกแบบอย่างพิเศษของห้องโถงหรือ
เพราะน้ำเสียงสบายๆ นั้นเปี่ยมด้วยพลังอำนาจ คนที่อยู่ภายในและภายนอก
ห้องโถงจึงรู้สึกสั้นสะท้อนยามได้ยินเสียงเขา

"ข้าหลวงเขตหฺวี เหตุการณ์แม่น้ำหฺยท่วมเมื่อตอนต้นเดือน สถานการณ์ตอนนี้เป็นอย่างไรบ้าง"

"เรียนได้เท่า น้ำลดลงแล้ว ทว่าประชาชนยังไร้ที่อยู่อาศัยและขาดแคลนอาหาร บัดนี้ต้องกินใบไม้แทะใบหญ้าประทังชีวิตขอรับ" เสียงที่เจือแววประหม่าและหวาดหวั่นอีกเสียงดังขึ้น

"เปิดยู้งฉางแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้า ส่งเขลยแคว้นเหนือไปสร้างบ้าน จากนั้นให้มณฑลใกล้เคียงส่งข้าวสารไปช่วยเหลือ นอกจากกินแล้วให้เก็บไว้เป็นเมล็ดพันธุ์ด้วย จะเกียจคร้านไม่ทำการเพาะปลูกไม่ได้"

"ข้าน้อยจะรีบจัดการขอรับ"

"แม่ทัพปกครองเขตหูหนึ่ง"

"ขอรับ"

"เจ้าไปดำเนินการเรื่องนี้"

"รับทราบขอรับ"

งานราชการเรื่องแล้วเรื่องเล่าล้วนถูกสั่งการภายในห้องโถงโดยบุรุษผู้นั้น น้ำเสียงของเขาสบายๆ ทั้งยามตกรางวัลและสั่งลงทัณฑ์ ไม่เคยแปรเปลี่ยนไม่ว่าจะสั่งให้คนเป็นหรือตาย เขาหยุดพูดเพียงเพราะเสียงกระแอมไอสองสามครั้งเท่านั้น

ผ่านไปเนิ่นนาน จวบจนลมหนาวพัดปะทะใบหน้านางจนแทบไร้ซึ่งความรู้สึก ในที่สุดเสียงเรียกจึงดังมาจากด้านใน

"ข้าหลวงเขตป้อไห่เงินเหว่ย เชิญ"

บุรุษที่ยืนรออยู่ด้านนอกรีบก้าวเข้าไปแล้วคุกเข่าอย่างนอบน้อม

"ขอรับ"

"เดือนก่อนพื้นที่ในความดูแลของเจ้ามีโจรอาละวาด ปล้นเงินหลวง
ไปห้าพันตำลึง"

"เรียนได้เท่า ข้าน้อยจับโจรได้และลงโทษตามกฎหมายแล้ว เงินหลวง
ห้าพันตำลึงยึดคืนมาได้ทั้งหมดขอรับ"

แม้จะเป็นเช่นนี้เขาก็ยังวิตก

"งั้นหรือ" น้ำเสียงเรียบเรื่อยหยุดไปครู่หนึ่งก่อนจะพูดต่อ "การดูแล
หละหลวมไม่อาจเว้นโทษ ให้ตัดเบี้ยเลี้ยงสามปี ลดตำแหน่งสองชั้น แต่
ยังคงตำแหน่งข้าหลวง"

"ขอบคุณได้เท่า" เงินห่วยโล่งใจไปหนึ่งเปลาะ รีบถือโอกาสพูดต่อ
"ข้าน้อยทราบมาว่าได้เท่าอยู่กับงานราชการจนบางครั้งป่วยเป็นไข้หวัด
ข้าน้อยเป็นกังวลยิ่งนักจึงได้หาท่านหมอมที่มีชื่อเสียงมารักษาได้เท่า"

"สิ่งที่เจ้าควรเป็นกังวลน่าจะเป็นผลงานของเจ้าเองมากกว่า" น้ำเสียง
เรียบเรื่อยเฉื่อยเฉื่อยเสียดสี

"ข้าน้อยจะจำใส่ใจ" เงินห่วยกล่าวต่อ "ได้เท่าขอรับ ท่านหมอรอ
อยู่ด้านนอกแล้ว"

"หืม?"

"หมอท่านนี้มีชื่อเสียงโด่งดังทั่วเมืองเฟิงเฉิง จะต้องสามารถรักษา
อาการป่วยไข้ของได้เท่าได้อย่างรวดเร็วแน่นอน"

น้ำเสียงของเขาเรียบนิ่ง ไม่แสดงความสนใจ

"งั้นก็เรียกตัวเข้ามา"

"ขอรับ"

เงินห่วยไม่กล้าแสดงสีหน้ายินดี เพียงแต่เรียกเสียงเบา

"เงินเสียง รีบเข้ามา"

นางที่ถอดเสื้อคลุมแล้วค่อยๆ ก้าวเข้ามาในห้องโถงภายใต้สายตาของทุกคนที่จับจ้อง

เงินเสียงอยู่ในอาการผ้าแพรสีเรียบไร้ลวดลาย ผมยาวถูกรวบไว้ด้วยผ้าผูกผมสีเรียบ นางก้มหน้าเล็กน้อยและย่อกายคารวะด้วยท่าที่เข้มซ้อย แขนเสื้อผ้าแพรพลิ้วไหวอยู่ข้างกายราวกับปีกของผีเสื้อ

นางก้มหน้ามองพื้นหินสีอ่อน รู้สึกได้ถึงความเงียบเงียบอย่างผิดปกติในห้องโถง

ช่วงเวลาสั้นๆ ขณะก้าวเข้ามาในห้องโถงทำให้นางมีโอกาสเหลือบมองบุรุษที่ทุกคนในห้องต่างก้มหัวให้ด้วยความเคารพยำเกรง

เขาเอนกายอยู่บนตั่ง รอบกายรายล้อมด้วยม้วนไม้ไผ่มากมายที่หมึกยังไม่แห้ง ฝ่ามือเขาจับด้ามพู่กันพลางเขียนบนที่กลบบนตำราพิชัยสงครามซุนวู* อย่างพลิ้วไหว ตัวอักษรโลดแล่นดุมิชีวิตชีวา

"หมอต่านนี่เก่งกาจด้านการใช้เครื่องหอมรักษาโรค เคยช่วยชีวิตคนมาแล้วมากมายขอรับ"

"เครื่องหอมจะรักษาโรคได้อย่างไร"

"ที่ข้าน้อยเคยเห็นนั้น..."

"ข้าไม่ได้ถามเจ้า" เขายังคงจับจ้องตำราพิชัยสงครามโดยมิได้เงยหน้าขึ้น

"ได้เท่าโปรดอภัยด้วย!" เงินเหวี่ยงโขกศีรษะกับพื้นอย่างแรง

น้ำเสียงนุ่มนวลดังขึ้นในยามนี้

* ตำราพิชัยสงครามซุนวูหรือตำราพิชัยสงครามซุนจื่อ เขียนโดยนักยุทธศาสตร์ปลายสมัยชุนชุนนามว่าซุนวู (ซุนวู) เป็นตำราที่ชาวจีนในรุ่นหลังนำมาประยุกต์ใช้ในการทำสงครามเรื่อยมา จนถึงปัจจุบันก็ยังใช้เป็นแนวคิดในการทำธุรกิจด้วย

"เครื่องหอมไม่ต่างจากสมุนไพร สามารถจุดไฟเพื่อสูดกลิ่น เคี้ยวเพื่อ
ดื่มน้ำ และบดเพื่อประคบ ขอเพียงปรุงแต่งอย่างลงตัว ไม่ว่าจะบาดเจ็บภายนอก
หรือภายใน โรคใหม่หรือโรคเรื้อรังล้วนสามารถรักษาได้"

เสียงของหญิงสาวยังผลให้ด้ามพู่กันชะงัก

เขาคิดไม่ถึงว่าหอมคนนี้จะเป็นผู้หญิง

"งั้นเจ้าจะรักษาไข่วัดของข้าอย่างไร" เขาถามด้วยน้ำเสียงสบายๆ

และตัวดพู่กันต่อ

"ได้เท่า ขอท่านโปรดอนุญาตให้ข้าจุดกำยาน"

เขาตอบเพียงคำเดียว

"ได้"

เงินเสียงลูกลงขันๆ และเดินไปยังตะเกียงน้ำมันที่ตั้งอยู่ด้านข้าง
ภายใต้สายดาบจับจ้องของทุกคน หยิบเศษกระดาษออกมาจุดไฟ

ประจวบเหมาะที่เขาเงยหน้าขึ้นในจังหวะนี้และเห็นภาพตรงหน้าพอดี
ใบหน้างดงามของนางสะท้อนแสงรุ่งโรจน์จากตะเกียงน้ำมัน

ร่างเขาสะท้อนเหือก หัวใจบิดเกร็ง

เดิมทีเขาคิดว่าตนเองไม่มีหัวใจแล้ว หัวใจเขาได้ตายไปพร้อมกับ
ความรักเมื่อหลายปีก่อน

ทว่า...เป็นไปได้อย่างไรกัน หญิงสาวตรงหน้ามีดวงหน้าละม้ายคล้าย
กับนางผู้เป็นที่รักของเขาเหลือเกิน

ตำราพิชัยสงครามที่เต็มไปด้วยน้ำหมึกร่วงหล่นลงบนพื้นหินหลังจาก
ที่เขาคลายมือเพราะความตกตะลึง

เป็นไปได้อย่างไร!

หัวใจที่แข็งแกร่งตั้งหินผาลั่นไหวอย่างรุนแรงขณะมองนางหยิบถุงเครื่องหอมออกมาจากอกเสื้อ ก่อนจะหยิบกระดางกำยานที่ทำจากดินเผาขึ้นจุดไฟและเติมผงเครื่องหอมที่เขาไม่รู้จักจำนวนหนึ่งเข้าไป

จากนั้นนางล้วงมือเข้าไปในแขนเสื้อหยิบมิดเล่มเล็กกะทัดรัดออกมา "บังอาจ!"

ทันทีที่เหลือบเห็นอาวุธ องครักษ์ก็วิ่งหน้าตั้งเข้ามาอย่างระวังภัย ยังไม่ทันถึงตัวนางอาวุธก็จ่อเข้าจู่โจมข้อมือเล็กบางเสียแล้ว

มิดเล่มเล็กหล่นลงบนพื้น ข้อมือบอบบางพลันปรากฏขึ้นสีม่วงแดง นางเจ็บจนน้ำตาคลอเบ้า

องครักษ์ยังคงรุกเข้ามา แต่เงาร่างสูงใหญ่ปราดเข้าขวางเสียก่อน เขาคว่าจับด้ามดาบด้วยมือข้างเดียวและดันกลับไป กำลังภายในอันสูงส่งทำให้องครักษ์ถอยร่นไปหลายก้าวก่อนจะล้มลงกับพื้นอย่างสิ้นท่า

เขาลุกออกจากตั้งและมาตรงหน้านางอย่างเห็นอความคาดหมาย จากนั้นจึงประคองใบหน้านางขึ้นพิศดูอย่างถ้วนถี่

แม้ตอนแรกเขาจะตกใจมาก แต่ตอนนี้กลับมีท่าที่สงบ ใบหน้าคมคายไร้ที่ติไม่แสดงอารมณ์ใดๆ อีก

เงินเซียงมองเขา

บุรุษผู้นี้มีดวงตาล้ำลึกยากจะคาดเดา แววตาคมกริบเฉียบขาด สายตาที่เขามองนางเหมือนนางเป็นกวางน้อยที่เขาล่ามาได้ ต้องยอมให้เขาจัดการตามอำเภอใจ

นางเคยได้ยินเรื่องเล่าลือเกี่ยวกับเขามาก

กวนจิ้ง อัครเสนาบดีกวน บุรุษผู้กุมอำนาจสูงสุดในแคว้นใต้ ไม่ว่า

แคว้นเหนือหรือแคว้นใต้ ทุกคนต่างรู้ถึงกิตติศัพท์ความชั่วร้ายของเขาเป็นอย่างดี

พ่อลูกสกุลกวนเป็นขุนนางผู้ใหญ่ในแคว้นใต้ติดต่อกันสองชั่วอายุ แคว้นเหนือและแคว้นใต้เป็นอริกันยาวนาน กษัตริย์แคว้นใต้ไร้ความสามารถ หากไม่มีพ่อลูกสกุลกวนคอยช่วยงานราชการทั้งงานนอกงานในอย่างเต็มที่แล้ว แคว้นใต้คงไม่อาจคงความรุ่งเรืองได้เช่นทุกวันนี้

แต่สองสามปีมานี้บิดาสกุลกวนอายุมากขึ้น ดูแลเรื่องงานราชการน้อยลงมาก ยังผลให้กวนจิ้งที่สืบทอดตำแหน่งอัครเสนาบดีได้อยู่เหนือคนนับหมื่น แต่เป็นรองคนเพียงคนเดียว กอปรกับการบุกตีแคว้นเหนือเมื่อสิบปีก่อนที่เขาเป็นผู้นำทัพคว้าชัยชนะกลับมาได้ ทุกคนจึงเริ่มตระหนักว่าอำนาจสูงสุดของกษัตริย์กำลังถูกริบมาของเขาดั้งไปทีละน้อย

หลังสงครามใหญ่ เพื่อให้แคว้นใต้สามารถฟื้นตัวอย่างรวดเร็วและเป็น การชดเชยความเสียหายระหว่างศึกสงคราม กวนจิ้งจึงขอให้จักรพรรดิ ประกาศนโยบายประหัตประหารผู้ใดฝ่าฝืนจะถูกลงโทษโดยไม่มีข้อยกเว้น

เขายังออกกฎให้ขุนนางน้อยใหญ่มารายงานเรื่องงานราชการกับเขา อย่างละเอียดทุกเรื่องก่อนเข้าเฝ้าจักรพรรดิหนึ่งวัน กล่าวอีกอย่างคือเขา จะได้รับทราบข่าวสารจากทุกหนแห่งและเรื่องงานราชการทั้งหลายก่อน ผู้เป็นกษัตริย์

นางจิดจำเรื่องราวทุกอย่างเกี่ยวกับเขาได้แม่นยำเป็นพิเศษ

มือคู่นี้มาคณาแล้วนับพันนับหมื่น ดวงตาคู่นี้เคยเห็นโลหิตหลังไหล มาแล้วมากมายดั่งทะเลเลือด...แต่คิดไม่ถึงว่าสัมผัสที่เขาแตะต้องตัวนาง จะอ่อนโยนถึงเพียงนี้

"มือที่บอบบางเช่นนี้ต่อให้ถือมีดก็ไม่อาจทำร้ายใครได้"

เขาจับมือนางขึ้นมาช้าๆ ริมฝีปากหยักยิ้ม ดวงตาพินิจมองข้อมือฝ่ามือ และนิ้วมือของนาง ทั้งยังลูบไล้บาดแผลตรงข้อมืออย่างทะนุถนอมเหลือประมาณ จากนั้นนิ้วมือหยาบกร้านได้ผ่านดวงหน้านาง พาให้คราบหมึกบนมือเปื้อนเปรอะดวงหน้าและเป็นดั่งรอยประทับ ช่วงขณะนั้นเงินเสียงตระหนกได้ทันที่ว่ารูษผู้นี้จะไม่ปล่อยนางไป

รอยยิ้มบนริมฝีปากเขากริตลึกลงกว่าเดิม

"เงินช่วยเหลือ" เขาร้องเรียก ทว่าดวงตาดังคงจับจ้องที่นาง

"ขอรับ!"

"เจ้าคงทุ่มเทแรงกายแรงใจไปมาก ปากบอกว่าหาหมอมารักษาช้า แต่กลับเตรียมของขวัญชิ้นใหญ่เช่นนี้มาให้ ทั้งยังถูกใจข้าหนัก" กวนจิ้งหมเขยไม่ขาด ฟังใจเหลือประมาณ "ลำบากเจ้าแล้ว"

เงินช่วยเหลือยิบตีปรีดา

"ขอเพียงได้เท่าพอใจ ข้าเหนื่อยลำบากก็คุ้มค่า"

ได้รับความโปรดปรานจากท่านอัครเสนาบดี ตำแหน่งขุนนางของเขาจะต้องสูงขึ้นเรื่อยๆ เป็นแน่

"ข้าขอบ ขอบมาก" กวนจิ้งกล่าวเสียงเบา ก่อนจะหันหน้ากลับไปพูดยิ้มๆ ว่า "เพียงแค่ตามกฎแล้วการติดสินบนมีโทษตายสถานเดียว"

เลือดในตัวที่เดินปล่านด้วยความยินดีเย็นเฉียบโดยพลัน

"ตะ...ได้เท่า" ใบหน้าของเงินช่วยเหลือซีดเผือด

"ทุกคนได้ยินหมดแล้ว หลักฐานมัดตัวเจ้าแน่นหนา" กวนจิ้งสั่งองครักษ์ทั้งสองด้านด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง "ลากตัวออกไปตัดหัวข้างนอก"

คู่รักแสนแค้น

"ได้เท่าโปรดไว้ชีวิต! โปรดไว้ชีวิตข้าหน่อยด้วย!" เงินเหรียญร้องเสียงหลง ร่างกายสั่นเทา นึกไม่ถึงว่าความพยายามที่ทำมาทั้งหมดจะนำไปสู่ความตาย

องค์กรข้าลากรเขาออกไปนอกห้องโถงอย่างไร้ความเมตตา ไม่ว่าเขาจะตื่นนอนขึ้นเช่นไรก็เปล่าประโยชน์ ทั้งยังไม่มีใครกล้าขอความปรานีด้วย ก่อนที่เขาจะถูกลากออกไปจากห้องโถง กวนจิ้งเอ่ยปากอีกครั้ง

"เงินเหรียญ" เขาลุกขึ้นยืน รอยยิ้มบนริมฝีปากไม่ลดน้อยลงเลย "ข้าจะเก็บของขวัญชิ้นนี้ของเจ้าไว้ เจ้าไปรายงานตัวกับยมบาลอย่างหมดห่วงเถอะ"

กวนจิ้งดึงเงินเชียงขึ้นมาโดยไม่สนใจเสียงร้องอย่างน่าเวทนาของเงินเหรียญที่เริ่มห่างออกไป เขารั้งนางเข้าสู่อ้อมแขนกว้างแกร่งที่เปรียบดั่งกรงขังอันแน่นหนา อุดมภูมิและกลิ่นอายของเขาโอบล้อมนางไว้จนไร้ซึ่งหนทางหนี

เงินเชียงเงยหน้ามองเขา ในใจคิดว่านับแต่นี้ไปบุรุษตรงหน้าจะเป็นบุคคลที่สำคัญที่สุดในชีวิตนาง

2

เงียบ...

ในห้องโถงของคฤหาสน์สกุลกวนแม้จะมีขุนนางอยู่มากมาย ทุกครั้งที่เขาเอ่ยถามจะต้องมีคนตอบอย่างละเอียด แต่นอกจากนี้แล้วกลับมีเพียงความเงียบที่กดดันชวนให้หายใจไม่ออก

เงินเซียงมองออกว่าคนเหล่านี้หวาดกลัวเขา

เขาเขียดไถ่ให้ลิงดู ขุนนางทุกคนเห็นข้าหลวงเขตบ่อไ้ถูกประหารไปต่อหน้า โลกิตหน้าประตูยังไม่ทันแห้งด้วยซ้ำจึงยิ่งระแวงระวังรอบคอบ แม้หายใจยังต้องค่อยๆ บางคนถึงกับกดหน้าอกไว้ด้วยกลัวว่าเสียงหัวใจที่เต้นกระหน่ำจะลอบไปเข้าหูเขาเข้า

จวบจนดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า ราตรีเข้มขึ้น ขุนนางคนสุดท้ายจึงก้าวออกจากห้องโถงด้วยแข็งขาอ่อนแรง ในห้องโถงเงียบสงัดกว่าเดิม

ในที่สุดกวนจิ้งที่นั่งเอนกายอยู่บนตั่งก็หันกลับมา สายตาทอดมองไป

ยังหญิงสาวข้างกายในอาการเรื้อรังง่ายอีกครั้ง

"มานี่ซี" เขาพูด

เงินเสียงเดินไปข้างตั่ง แพขนตาหลบลง นางยืนนิ่งไม่ขยับ

"ทุกคนที่เห็นข้าล้วนต้องคุกเข่า"

"โปรดอภัยที่ข้าไม่รู้ธรรมเนียม" เงินเสียงยังคงยืนนิ่ง ในมืออุ้มกระถาง
กำยานที่ทำจากดินเผาเอาไว้และกล่าวด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาที่ว่ามันคง "ข้า
ไม่เคยต้องคุกเข่ายามรักษาผู้ป่วย"

แม้จะกำลังเผชิญหน้ากับกวนจิ้งที่ฆ่าคนได้ตาไม่กะพริบ ท่าทีของนาง
ก็ยังคงสุขุมเยือกเย็น

"ได้ ไม่ต้องคุกเข่า" นัยน์ตาล้ำลึกสาดประกายวูบ แต่ก็อันตรธาน
หายไปอย่างรวดเร็ว "ข้าเองก็ไม่ต้องการให้เจ้าคุกเข่า"

เพราะนางที่เขาเคยรักและทะนุถนอมก็ไม่เคยคุกเข่าให้เขา

"เช่นนั้นท่านโปรดยื่นมือออกมา"

เขาจับจ้องใบหน้าทีละม้ายคล้ายกันแต่กลับมีน้ำเสียงที่แตกต่าง ยัง
คงไม่ขยับเขยื้อน

"ทำไม"

"การตรวจโรคต้องพิจารณาลักษณะผู้ป่วย สอบถามอาการ และจับ
ชีพจรจึงจะรู้ว่าป่วยเป็นโรคอะไร หนักเบาแค่ไหน เช่นนี้จึงจะสามารถใช้
ยาให้ถูกต้องกับโรคได้"

"อ้อ" เขาเลิกคิ้ว "เจ้าจะรักษาโรคให้ข้างั้นหรือ"

นางตอบเพียงคำเดียว

"เจ้าค่ะ"

"แต่ก่อนหน้านี้เจ้าจะจุดกำยานให้ข้าทั้งที่ยังไม่ได้จับชีพจร"
 "เมื่อครู่เวลากะชั้น" นางชี้แจงเหตุผล "แต่ตอนนี้มีเวลาเหลือเฟือ"
 เพราะคนที่บังคับให้นางจุดกำยานทันทีที่ก้าวเข้ามาในห้องโถงได้ถูก
 ดัดหัวแล้ว ยามนี้โลหิตด้านนอกจับตัวเป็นน้ำแข็งสีแดงเข้ม
 และนางตระหนักดีว่าแม้นางจะอยากออกไปจากคฤหาสน์สกุลกวน
 เกรงว่านางคงทำไม่ได้

คำพูดและการกระทำของเขาบอกนางว่าเขาจะไม่มีความปล่อยนางไป
 นับจากนี้เป็นเหมือนผีเสื้อที่ถูกเด็ดปีก ต้องถูกเขาจองจำไปชั่วชีวิต
 เขากล่าวด้วยน้ำเสียงทุ้มนุ่มว่า "เงินเหว่ยตายแล้ว เจ้าไม่จำเป็นต้อง
 ทำตามคำสั่งของเขาอีก"

"การรักษาโรคเป็นหน้าที่ของหมอ" น้ำเสียงอ่อนหวานทว่าเย็นหยัด
 เป็นพิเศษ

"ก็ได้!"

เขายิ้มน้อยๆ ยื่นมือออกมาให้นิ้วเรียวยาวราวต้นหอมกดที่ชีพจรเบาๆ
 สัมผัสนุ่มนวลของปลายนิ้วเย็นเฉียบ

หลังตรวจดูอย่างละเอียดแล้วนางจึงดึงมือกลับมา เงยหน้ามองกวนจิ้ง
 ผู้มีใบหน้าหล่อเหลาแต่กลับถูกขนานนามว่าปีศาจร้ายและเป็นทีหวาดเกรง
 ของทุกคน

"ร่างกายของท่านหนาวเย็นจัดจนไม่ขับเหงื่อ แต่ชีพจรยังเต้นตามปกติ
 ตะเพียงเบาๆ ก็วัดได้เพราะความเย็นยังไม่ซึมซาบเข้าสู่ภายใน ชีพจร
 จึงยังเปี่ยมด้วยพลัง"

"ควรรักษาเช่นไร" เขาเอนกายอยู่บนตั่งโดยไม่เปลี่ยนท่าที่เรื่อยเฉื่อย

ซักถามราวกับเป็นผู้คุมสอบ

นางตอบอย่างใจเย็นโดยไม่ลั้งเล่ห์กล

"ต้องใช้กานพลู ยอดตูมจำปีจำปา ยางหอมชูเหอ หน้่าเพี้ยหลัน และ ใบสนแผง นำมาบดเป็นผงและจุดกำยาน เครื่องหอมเหล่านี้จะทำให้ร่างกาย ขับเหงื่อ จมูกโล่ง เป็นการไล่ไอเย็นออกจากร่างกายและทำให้ร่างกายฟื้นฟู ได้เอง"

"ได้ รักษาตามนี้ ข้าจะดูว่าเจ้าไอ้อวดความสามารถหรือมีฝีมือรักษา เป็นเลิศอย่างที่เงินเหว่ยว่า" เขาเท้าคางพลางสั่งเสียงเนิบ "ลงมือเถอะ!"

นางมิได้ตอบ เพียงแต่พยักหน้าน้อยๆ

มือขาวเนียนยื่นไปเปิดฝากระดางกำยานที่ทำจากดินเผา บนฝ่ามือหงส์ คูไลดเล่น ตัวหนึ่งหันมาด้านหน้า อีกตัวเหลียวกลับไปด้านหลัง หางหงส์ เกี่ยวกระดูก นับเป็นงานฝีมือที่วิจิตรประณีต

กวางจิ้งจิบจ้องทุกอริยาบถของนาง ดวงตาดำอับแสงลง

ภาพตรงหน้าช่างคุ้นเคย โดยเฉพาะท่าทางตั้งอกตั้งใจนั้น

เหมือน...เหมือนเหลือเกิน ราวกับเป็นนางในดวงใจของเขา

นางหยิบถุงเครื่องหอมที่พกติดตัวออกมาหลายถุงและค่อยๆ เปิดออก ทีละถุง พาให้กลิ่นหอมอ่อนจางกำจายไปทั่ว

นางใช้เข็มปักผ้าปักลวดลายวิจิตรบนผ้าสีเข้ม

นางหยิบเครื่องหอมออกมาและใช้มีดสั้นที่คมกริบผ่านเป็นแผ่นบางๆ

นางปักผ้าอย่างตั้งอกตั้งใจจนผืนผ้าเริ่มปรากฏลวดลาย

เครื่องหอมที่ผ่านออกมาสีเข้มจางไม่เท่ากัน บ้างชุ่มชื้น บ้างแห้งสนิท ปลายแผ่นงอขึ้น กลิ่นหอมกำซาบซ่านไปทั่ว

ลวดลายที่นางปักเป็นกล้วยไม้ที่นำทะนุถนอม ปลายใบงอขึ้นเล็กน้อย
ลวดลายเชื่อมโยงซับซ้อนปรากฏตามขอบผ้า

นางเปลี่ยนจากผานเป็นบิด ไข่มืดเล็กบิดขึ้นเครื่องหอมจนกลายเป็นผง
นางยืนขึ้นกางผ้าสีเข้มออก

ภาพตรงหน้ากับภาพในใจซ้อนทับกันบ้าง ทดแทนกันบ้าง ทำให้เขายากจะแยกแยะเหมือนตอกอยู่ระหว่างห้วงแห่งความฝันและความเป็นจริง
กวนจิ้งไม่ได้ละสายตา ยังคงมองภาพตรงหน้าไปเรื่อย ๆ อย่างละโมภ
นางกะเกณฑ์ปริมาณของเครื่องหอมก่อนจะค่อย ๆ หยิบใส่กระถาง
กำยานและจุดไฟ เครื่องหอมนานาชนิดผสมผสานกลายเป็นควันยามถูก
เปลวไฟเผาไหม้ ส่งกลิ่นหอมตลบอบอวล

นางตัดเย็บอารมณ์บุรุษ ไม่ว่าจะปักเสื้อหรือแขนเสื้อล้วนมีภาพลวดลาย
ที่นางปักเองกับมือ ใบกล้วยไม้เรียวยาวเบียดตั้งอ้อมแขนที่จะเกี่ยวกอดบุรุษ
ผู้สวมใส่

แสงอาทิตย์อ่อน ๆ ไล่กรอบเรือนผมและดวงหน้าของนาง...

เงาภาพไหววูบ ไม่...ไม่ใช่แสงอาทิตย์ แต่เป็นแสงไฟจากตะเกียงน้ำมัน
แสงไฟส่องกระทบดวงหน้านั้น จวบจนแยกแยะกลิ่นและตรวจสอบ
ปริมาณควันจนพึงพอใจแล้วนางจึงเงยหน้ามองกวนจิ้งที่นั่งเงียบ

เขาจ้องนางตาไม่กะพริบ

"เพียงสูดกลิ่นเครื่องหอมเหล่านี้ ไอเย็นในร่างจะลดลงไปเอง อากาศ
ไม่สบายตัวก็จะหายไปด้วย" นางเอ่ยเสียงเรียบ ดวงตาไร้ซึ่งความหวาดกลัว
และปราศจากรอยยิ้ม

ความทรงจำแจ่มชัดยิ่งขึ้นเมื่อถูกรื้อฟื้น

'ท่านพี่ ท่านมาได้ยังไง' นางยิ้มหวานอย่างไร้เดียงสา
"ได้เท่า?" นางเรียกอย่างนอบน้อมมีมารยาทด้วยไม่เข้าใจว่าเหตุใดเขา
จึงเงยไป

จินตนาการและความทรงจำซ้อนทับกันอยู่ในดวงตาลุ่มลึกยาก
จะหยั่งถึงของเขา ใครก็ยากจะเห็นและยิ่งไม่มีทางล่วงรู้

ดวงหน้างดงามที่เหมือนกันทุกกระเปียดกำลังมองเขา
สีหน้าของกวนจึงมิได้เปลี่ยนแปลงเลยตั้งแต่ต้นจนจบ หลายปีมานี้เขา
เก็บซ่อนความลับอันมีค่าไว้กับตนเองเพียงคนเดียว

มิใช่ ผู้หญิงตรงหน้าไม่ใช่หลันเอ๋อร์ของเขา... หลันเอ๋อร์ตายแล้ว
แม้ผู้หญิงคนนี้จะมิใช่ดวงหน้าละม้ายคล้ายหลันเอ๋อร์มาก แต่นางเป็น
เพียงของกำนัลที่ข้าหลวงเขตป้อไห่ส่งมาให้เขาเพื่อหลีกหนีความผิดเท่านั้น
"ที่แท้เจ้าเป็นหมอมจริง ๆ" น้ำเสียงเขาราบเรียบดังเดิม

"ท่านสงสัยข้าหรือ"
"ก่อนหน้านี้นี้ใช่" เขายื่นมือไปที่กระถางกำยานและปล่อยให้กลุ่มควัน
สีขาวที่บางเข้มบ้างจางพันรอบนิ้วมือ "เดิมทีข้าคิดว่าเป็นเรื่องที่เงินช่วยเหลือ
แต่งตั้งขึ้นมาเพื่อส่งตัวเจ้าให้ข้า"

เขาดึงมือกลับและยกขึ้นดม รู้สึกเหมือนความเผ็ดร้อนแทรกเข้าไป
ในโพรงจมูก

"ดังนั้นท่านจึงอยากพิสูจน์ด้วยตัวเอง?" นางถาม

"ถูกต้อง"

ควันสีขาวลอยออกมาจากกระถางกำยานกลุ่มแล้วกลุ่มเล่า บ้างก็
เหมือนเส้นใย บ้างก็จับเป็นกลุ่มเหมือนฝ้ายมือ ควันเหล่านั้นปลิวผ่านโครงหน้า

คมเข็ม ปกเสื้อ และแขนเสื้อของเขาเหมือนลายปักรูปดอกกล้วยไม้ที่
เกี่ยวกระหวัดไปทั่วอย่างวิจิตร

ควีนส์ชาวโบล้อมบุรุษผู้มีอำนาจล้นฟ้าผู้นี้ เขาถามผ่านกลุ่มควีนบาง ๆ
ว่า "อาการป่วยของข้าจะต้องสูดกลิ่นเครื่องหอมนานเท่าใดจึงจะเห็นผล"

"หากเร็วก็หนึ่งคืน"

"ได้ งั้นข้าจะรอหนึ่งคืน" เขายกมูมปากน้อยๆ และพูดซ้ำประโยค
ที่นางเคยพูด "ตอนนี้มีเวลาเหลือเฟือ"

พูดจบเขาก็โบกมือ บ่าวรับใช้ที่ไม่รู้ว่าเร้นกายอยู่ที่ใดปรากฏตัวขึ้น
อย่างไร้สัมเสียงและก้มหน้ายื่นรอกคำสั่งอย่างนอบน้อมอยู่มูมห้อง ใบหน้า
เรียบเฉยไม่ปรากฏอารมณ์ใดๆ

"พู่กันกับหมึก" กวนจิ้งเอ่ย

เพียงเท่านั้นบ่าวรับใช้ก็ค้อมค่านับอย่างเข้าใจและเดินจากไป

ครู่เดียวบรรดาบ่าวรับใช้ก็ยกโต๊ะไม้จันทน์สีดำตัวเตี้ยมาวางบนตั้ง
บนโต๊ะมีพู่กัน หมึก จานฝนหมึก และที่ทับกระดาษพร้อม

บ่าวรับใช้ยังจุดโคมไฟ พาให้ในห้องสว่างขึ้นเหมาะแก่การอ่านเขียน
จากนั้นก็แกะม้วนผ้าแพรสีหม่นออกวางตรงหน้ากวนจิ้ง ฝนหมึกให้เรียบร้อย
แล้วจึงถอยกลับไปอย่างเงิบเขียบเหมือนยามปรากฏตัว

เขาลุกนั่งตัวตรง ยกพู่กันจุ่มหมึกและตัวตเขียนลงบนผ้าแพรโดย
ไม่กล่าวอะไรอีก ความสนใจทั้งหมดย้ายไปอยู่ที่ตัวหนังสือ

แสงเงาจากโคมไฟ กลุ่มควีนเบาบางที่ม้วนขดไปมา เสียงพู่กันไล่ผ่าน
ผ้าแพร

เงินเขียนยืนอยู่ที่เดิมโดยไม่พูดจาและไม่สนใจมองตัวหนังสือบน

ผ้าแพรด้วยซ้ำ นางหลบตาลง สองมือประสานอยู่ด้านหน้าเหมือนรูปสลัก
อันงดงาม นอกจากเสียงลมหายใจแผ่วเบาแล้วก็ไม่ส่งเสียงได้อีก

นอกหน้าต่าง ม่านราตรีเคลื่อนเข้าโอบคลุมโดยรอบ

เวลาผ่านไปอย่างไร้รู้สึเสียง จวบจนล่วงผ่านไปสามชั่วยาม กวนจิ้ง
ที่เขียนหนังสือจนเต็มผ้าแพรแล้วจึงได้เงยหน้าขึ้น แสงไฟสะท้อนเม็ดเหงื่อ
ที่ผู้ตพรายบนใบหน้าคมและนัยน์ตาดำสนิทคู่นั้น

เพียงยื่นมือออกไป ป่าวรับไซ้ที่นิ่งเงียบดูจวิญญูณก็ส่งผ้าเช็ดหน้าให้
กวนจิ้งลุกขึ้นยืน แกะสายรัดและถอดเสื้อคลุมออกก่อนแล้วจึงรับ
ผ้าเช็ดหน้ามาซับเหงื่อ แม้แต่เลือดตัวในของเขายังชุ่มโชกไปด้วยเหงื่อ
เรือนกายงดงามปรากฏได้แสงโคม

"เงินเหว่ยกล่าวไม่ผิด เจ้าเป็นหมอที่เชี่ยวชาญด้านการใช้เครื่องหอม
จริงๆ" เขาหยิบกระดางกำยานขึ้นสูดดมด้วยใบหน้าคล้ายจะยิ้ม "ยังไม่หมด
คืนความไม่สบายของข้าก็หายไปแปดส่วนแล้ว"

ดวงหน้างามของเงินเซียงฉายแววแปลกใจอย่างหาได้ยากยิ่ง

นางรู้ว่าตนเองมีฝีมือการรักษาเป็นเลิศ การถอนไอเย็นในร่างกายเพียง
เท่านั้นง่ายราวกับพลิกฝ่ามือ แต่ที่เหนือความคาดหมายคือนางไม่นึกว่าร่างกาย
ของกวนจิ้งจะแข็งแรงและฟื้นตัวได้เร็วเช่นนี้

นางเบิกตาโตมองเขาเดินตรงเข้ามา นิ้วมือที่เคยวางอยู่บนกระดาง
กำยานเขยคางนางขึ้น นิ้วของเขามีกลิ่นเครื่องหอมของนาง

"ในเมื่อเจ้ารักษาข้าได้ ข้าย่อมต้องตกรางวัลให้" เขาอยู่ใกล้มาก
ลมหายใจร้อนรุ่มรินรดใบหน้านางจนดวงหน้างามแดงเรื่อ "เจ้าอยากได้อะไร
เป็นรางวัล"

ร่างกายนางสิ้นน้อยๆ อย่างไม่รู้สาเหตุ แม้แต่หัวใจก็กำลังสิ้นไหว
ข้างหูเหมือนได้ยินคำเตือนจากคนนับพันนับหมื่นให้รีบหนีไปให้ไกล
ชั่วขณะหนึ่งที่นางเกือบจะละทิ้งคำสาบานและความปรารถนาที่ฝังแน่นอยู่
ในใจมาหลายปี หนีไปให้ไกลจากบุรุษผู้นี้และไม่คิดหวังจะเข้าใกล้เขาอีก
ชั่วชีวิต

...แต่ก็แค่เกือบจะ นางมิได้ฟังคำเตือนเหล่านั้น

"ขอท่านโปรดอนุญาตให้ข้าท่องไปทั่วหล้าและรักษาผู้ป่วยด้วย
เครื่องหอม"

คำพูดเหล่านั้นเป็นเพียงการหยิ่งเชิงเขาเท่านั้น สองตาของกวนจิ้งไม่
แม้แต่จะกะพริบ

"เจ้าอยากได้อะไรเป็นรางวัล" เขาถามอีกครั้งอย่างไม่แยแสคำตอบ
เมื่อครู่ของนาง

ตามคาด เขาต้องการเก็บนางไว้

ความรู้สึกต่างๆ ถาโถมขึ้นในใจ แต่กลับถูกปณิธานแรงกล้ากดเก็บ
ไว้ สีหน้านางไม่เปลี่ยน เพียงแต่หลบดวงตาลงหลบสายตามกิริยาคู่กัน

"ข้ามีกล่องเครื่องหอมอยู่หนึ่งชุดไว้ใส่เครื่องหอมนานาชนิด แต่วันนี้
ไม่สามารถนำเข้ามาที่นี่ได้ กล่องชุดนั้นยังคงอยู่ที่จวนของข้าหลวงเขตป้อไห่"

นั่นเป็นสิ่งที่นางจะขาดมิได้

ครานี้เขาตอบรับอย่างพึงพอใจ

"ข้าจะส่งคนไปนำกลับมาให้เจ้า"

"ยังมีอีกเรื่องที่ข้าอยากขอให้ท่านช่วยเหลือ" นางกล่าว

เป็นเพราะใบหน้านาง กวนจิ้งผู้โหดเหี้ยมอำมหิตจึงมีความอดทนมาก

เป็นพิเศษ เขาถามด้วยสีหน้ารึนรมย์ว่า "เรื่องอะไร"

"หลังแคว้นใต้บุกตีแคว้นเหนือ ข้าของก็ขาดแคลน เครื่องหอมจากแคว้นเหนือไม่อาจขนส่งมายังเมืองเฟิงเจิงได้ กล่องเครื่องหอมของข้าขาดสมุนไพรมไปหนึ่งร้อยลิบชนิด จนบัดนี้ยังไม่สามารถหามาเพิ่มได้"

"จดยรายการเครื่องหอมที่เจ้าต้องการมา ข้าจะให้คนไปเสาะแสวงหามาให้" เขาตอบรับทั้งหมด

"ขอบคุณ"

"ไม่ต้องขอบคุณ" นิ้วโป้งของเขาไล่ผ่านริมฝีปากนางอย่างแผ่วเบา เขายิ้มอ่อนโยน น้ำเสียงแผ่วเบาจนมีเพียงนางที่ได้ยิน "ไม่ต้องขอบคุณข้าหรือ...จริงๆ"

เงินเสียงหายใจติดขัด แวบหนึ่งที่น่าคิดว่าเขาจะจุมพิตนาง

เขาโน้มหน้าลงมา เรียวปากบางรั้งรออยู่ที่กลีบปากนาง ห่างเพียงชั่วลมหายใจ

แม้นางจะมีจิตใจมุ่งมั่นไม่กลัวแม้ความตาย ทว่าตอนนี้นางกลับไม่มั่นใจว่าจะทนรับการจุมพิตจากเขาได้หรือไม่ ฝ่ามือขาวเนียนกำแน่นอยู่ข้างกาย ปลายเล็บจิกลงในฝ่ามือ ร่างกายแข็งเกร็งอย่างระอคอย นางสัมผัสได้ว่าริมฝีปากเขาขยับใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ทีละน้อย

กวนจิ้งหูดชะงักในเสี้ยววินาทีก่อนจะประทับจุมพิต เขาไม่เข้าใกล้นางอีก เรียวปากบางโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้ม

เขาและนางอยู่ใกล้กันจนนางเห็นแนวโค้งของริมฝีปากเขา

"เจ้าเป็นของกำนัลชั้นเยี่ยม" กวนจิ้งหูดขณะถอยกลับไปนั่งที่ตั้ง เขาหันหลังให้โคมไฟ ยังผลให้แสงจากโคมโอบล้อมเรือนร่างสูงใหญ่ แต่ใบหน้า

กลับซ่อนเร้นอยู่ใต้เงามืดทำให้คาดเดาความคิดไม่ออก "พานางออกไปและ
ปรนนิบัติให้ดี"

บ่าวรับใช้ค่อมค้ำบับและหันมาทางเงินเซียง ไม่กล้าแม้แต่จะเหลือบ
มองหรือสัมผัส ทำเพียงผายมือไปยังประตูทรงกลมด้านข้างอย่างนอบน้อม
เพื่อนำทาง

เงินเซียงก้าวออกจากห้องโถงโดยมีบ่าวรับใช้คอยชี้แนะ

ร่างอ้วนอ้วนยังคงแข็งเกร็ง แม้จะหันหลังให้กวนจิ้งแล้ว แต่นางยัง
รู้สึกอย่างแจ่มชัดว่าเขา มองนางอยู่ กลับปากนางก็ยังไม่หลงเหลืออนุญมิต
จากลมหายใจของเขา...รวมถึงรอยยิ้มนั้นด้วย

ฟ้ายังไม่สว่าง กล่องเครื่องหอมก็ส่งมาถึงคฤหาสน์สกุลกวน

บรรดาบ่าวรับใช้นำเงินเซียงมายังเรือนหลังงาม ตัวเรือนด้านนอก
ออกแบบเรียบง่าย ทว่ายังคงความซดซ้อย ด้านในออกแบบประณีตงดงาม
แต่ก็คำนึงถึงประโยชน์ใช้สอยเป็นหลัก ดูออกกว่านี้เป็นเรือนที่ใช้รับรองแขก

หลังส่งนางที่เรือนแล้ว สาวใช้ที่มีความละเอียดรอบคอบมากกว่าก็ดูแล
นางต่อ

เริ่มจากอาบน้ำ ผลัดเปลี่ยนอาภรณ์ ครั้นกลับมาที่โถงรับแขกอีกครั้ง
บนโต๊ะก็มีกับข้าวสี่อย่างกับน้ำแกงหนึ่งถ้วยวางอยู่ ปริมาณไม่มากไม่น้อย
พอให้หญิงสาวกินจนอิ่ม

รอกะทั่งเงินเซียงกินอิ่ม สาวใช้ก็นำกล่องเครื่องหอมที่นางถูกห้าม
มิให้พกติดตัวด้วยเมื่อตอนกลางวันมาให้โดยวางไว้บนโต๊ะที่เก็บกวาด
อย่างสะอาดเอี่ยม เมื่อแน่ใจแล้วว่านางไม่ได้ต้องการสิ่งใดอีกจึงเดินออกจาก

เรือน

ในสิ่งก่อสร้างที่ไม่คุ้นเคยเหลือนางเพียงคนเดียว

นางนั่งลงข้างโต๊ะพลางมองไปยังกล่องเครื่องหอม กล่องชุดนี้ทำจากไม้หนานมูที่มีอายุกว่าหมื่นปีโดยช่างฝีมือผู้ชำนาญ เอาไว้ใส่เครื่องหอมแปดร้อยแปดสิบแปดชนิด ไม้หนานมูไม่มีกลิ่นและกันมอดแมลง ใช้งานได้ทนทาน จึงเหมาะกับการใช้บรรจุสมุนไพรและเครื่องหอมเป็นที่สุด

เครื่องหอมในแต่ละช่องมีประโยชน์ใช้สอยแตกต่างกัน เมื่อผ่านฝีมือการผสมปรุงแต่งของนางแล้วจะกลายเป็นตัวยานับพันนับหมื่นชนิด

นางเปิดฝากล่อง มือขาวราวหยกลูบผ่านเครื่องหอมในแต่ละช่อง

เปลือกอบเชยแห้ง แก่นไม้จันทร์ ลูกกระวาน ข่าเล็ก เมล็ดผักชี ยอดตูมจำปีจำปา ว่านตุ้เหิง หญ้าเพี้ยหลัน ว่านหอมฟางจื่อ ผงไม้เซาหนาน ว่านหอมฟางร้ว ว่านน้ำ พริกหอม ยอดใบโกฐหัวบัว โกฐกระดุก กานพลู จันทร์แปดกลีบ หญ้าหอม และกฤษณา

แม้เครื่องหอมกว่าร้อยชนิดจะหมดไปแล้ว แต่นางมั่นใจว่าช่องว่างเล็กๆ เหล่านี้จะถูกเติมเต็มในเร็ววัน

กวนจิ้งรับปากนางแล้ว ประเมินจากความรวดเร็วที่กล่องเครื่องหอมถูกนำมาส่งให้ทำให้ดูออกว่าเขาเป็นคนทำงานรวดเร็ว ผู้ที่ได้รับคำสั่งจากเขาย่อมไม่กล้าชักช้า แม้จะเป็นเวลาตีกลางฤดูเหมันต์ก็ต้องฝ่าลมหนาวและหิมะไปนำกล่องเครื่องหอมกลับมา ดังนั้นเครื่องหอมที่พร่องไปจึงน่าจะกลับมาเติมได้อีกครั้งอย่างรวดเร็ว

นางหยิบลูกกระวานออกมาจากกล่องสองสามลูกและกำไว้ในฝ่ามือแน่น

ในที่สุดนางก็ได้เหยียบย่างเข้ามาในคฤหาสน์สกุลกวน ในที่สุดนางก็ได้พบกวนจิ้งที่ได้ยินคำเล่าลือมานาน

ลูกกระวานที่ถูกบีบแตกออกกลายเป็นเศษผงสีแดง บางส่วนหลุดร่วงจากฝ่ามือนางและตกลงบนอาภรณ์ขาวสะอาด ทำให้ผืนผ้าเสมือนถูกแต้มแต่งด้วยสีแดง

นางใช้มืออีกข้างปิดเศษสมุนไพรมันนั้นออก อาภรณ์ที่สวมใส่จึงกลับขาวสะอาดอีกครั้ง

เสื้อซับในเนื้อนุ่มเบาสบายตัวนี้ตัดเย็บจากผ้าชั้นดี ทว่ากลับไม่มีลวดลายใดๆ ไม่เพียงอาภรณ์ที่สวมติดกาย แต่ผ้าทั้งหมดที่ใช้ในเรือนแห่งนี้ ทั้งผ้าปูโต๊ะ ผ้าม่านที่แขวนกันระหว่างโถงรับแขกและห้องนอน ผ้าปูเตียง และฟูกรองเตียงล้วนไม่มีการปักลวดลาย เพราะเน้นประโยชน์ใช้สอยเป็นหลัก

นี่ย้อนไปถึงตอนที่สาวใช้ปรนนิบัตินางอาบน้ำ แม้จะใช้น้ำร้อน แต่กลับไม่เหมือนที่จวนของข้าหลวงเขตป้อไ้ที่แต่งเติมหยดน้ำหอมกลิ่นกุหลาบที่ราคาแพงยิ่งกว่าทองคำเข้าไปด้วย อาหารเย็นที่ส่งมาให้นางก็ยังมีพิธีพิถันเรื่องปริมาณ พยายามกะเกณฑ์ให้พอดีเพื่อไม่ให้เหลือฟุ่มเฟือยเป็นอันขาด

นางหันมองรอบตัวเรือน สอดส่องสายตาทหาร่องรอยของความหุหุราฟูฟ่า ทว่ากลับไม่พบสักกระฝัก กระทั่งเครื่องเรือนทั้งหลายยังผ่านการใช้งานมาแรมปี แต่เพราะได้รับการดูแลรักษาอย่างดีจึงยังมีสภาพดีเหมือนแรกซื้อ

ดูที่คำสั่งประหยดมัธยัสถ์ที่ทำให้เหล่าขุนนางชั้นสูงและพ่อค้าวานิชไม่พอใจนั้น กวนจิ้งมิใช่เพียงผู้ออกคำสั่ง แต่ยังเป็นผูปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ภายในคฤหาสน์สกุลกวนอันสูงส่งนี้ไม่ว่าการออกแบบสิ่งก่อสร้าง

ข้าวของเครื่องใช้ หรืออาหารการกินล้วนเรียบง่ายไม่ฟุ้งเฟ้อ เทียบไม่ได้กับพ่อค้าวานิชทั่วไปหรือกระต๊องนางที่มียศต่ำกว่าด้วยซ้ำ

บุรุษผู้นี้เคร่งครัดแม้กระทั่งกับตนเอง เพราะมีเขา แคว้นใต้จึงสามารถยกทัพข้ามแม่น้ำดาวคล้อยและตีแคว้นเหนือจนถอยร่น ทำให้การศึกยืดเยื้อนานปีระหว่างแคว้นเหนือและแคว้นใต้ที่มีเพียงแม่น้ำดาวคล้อยคั่นกลางเปลี่ยนแปลงไป

หลายปีที่ผ่านมานางไม่เคยได้ยินว่าเขารับสินบนจากผู้ใด ไม่ว่าจะเป็นเงินทองเพชรพลอย ชุดเกราะที่พันแทงไม่เข้า โสมพันปีล้ำค่า หญิงสาวที่งามหยาดเอี่ยม เขาล้วนปฏิเสธไม่รับ ทั้งยังตัดสินโทษตายแก่ผู้ติดสินบน

จวบจนวันนี้แม้ข้าหลวงเขตป้อมให้จะถูกประหาร แต่เขากลับเก็บนางไว้เงินเชิงเดินไปริมหน้าต่างและผลักบานหน้าต่างออก ปล่อยให้ลมหนาวเคล้าหิมะพัดพาเข้ามาในห้อง สายลมพัดผมนางปลิวสยาย พาให้ร่างกายนางเย็นเฉียบ

นางยื่นมือออกไปนอกหน้าต่างและคลายมือออก ลมหิมะพัดเศษสมุนไพรมันสู่ท้องฟ้า ผงสีแดงกระจายแทรกเข้าไปในหิมะสีขาวและอันตรธานหายไปอย่างรวดเร็วราวกับของเช่นไฉนที่ถูกกลืนกินโดยฝูงวิญญาณที่หิวกระหาย

"ไม่ต้องรีบ" นางกล่าวพึมพำเสียงแผ่วเบากับท้องฟ้าที่มีลมหิมะพวยพัดกระทั้งเศษสมุนไพรมันในฝ่ามือก็ถูกสายลมดันนอกลิ้นกินไม่เหลือ

"ไม่ต้องรีบ" นางเอ่ยกับราตรีว่างเปล่าและบอกตนเอง

จริงๆ นะ จะรีบไม่ได้ และไม่มีเวลาจำเป็นต้องรีบ นางได้เข้ามาในคฤหาสน์สกุลกวน กวนจึงรับนางไว้แล้ว ต่อให้นางออกไปจากที่นี่เขา